

Camelia Ardelean

Anotimpurile
cuvântului

- Iași 2019 -

CAMELIA ARDELEAN

Anotimpurile cuvântului

~ antologie de autor ~

Editura StudIs

~ Iași 2019~

Editor: *Biblioteca Cronopedia*

Redactor: *Lenuş Lungu*

Tehnoredactare: *Ioan Muntean*

Corectură: *Camelia Ardelean*

Coperta I-IV: *Tiberiu Fischer*

Coperta II-III: *Ioan Muntean*

Ediție apărută și îngrijită sub coordonarea administrației rețelei sociale
Cronopedia (lenusa.ning.com)

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin autorului
și Bibliotecii Cronopedia.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEAN, CAMELIA

Anotimpurile cuvântului: antologie de
autor/Camelia Ardelean. – Iași: StudIS, 2019

ISBN 978-606-48-0374-0

821.135.1

Tipărit la Editura StudIs – Iași

Tel. 0232.217.754

Mobil: 0745.263.620

CAMELIA ARDELEAN

Anotimpurile cuvântului

~ Iași 2019~

Volum oferit ca premiu de excelență
de către Biblioteca Cronopedia pentru activitatea
desfășurată de doamna Camelia Ardelean pe rețeaua
de socializare Cronopedia (lenusa.ning.com)

Dedicație:

*Scriitorului și omului de cultură Gligor Hașa, un
împătimit, ca și mine, al poeziei cu formă fixă, care a
avut încredere în talentul meu literar și m-a susținut
în permanență, de când ni s-au întâlnit pașii pe
tărâmul scrisului.*

Poetul e o cușcă ambulată

Camelia Ardelean este o împătimită a poeziei cu formă fixă, ceea ce răspunde nevoii poetei de a-și struni într-un fel vitalitatea debordantă și bogăția imagistică de tip baroc. Ea practică dezinvolt atât sonetul de sorginte italo-provensală, cât și pe cel de tip englezesc. În cartea de față, demarând cu un sonet ce portretizează, ca și-n *Albatrosul* baudelairean, poetul neînțeles de contemporanii săi printre care nu-și găsește locul, întâlnim un alt sonet, ce ne poartă cu gândul la celebrul *Veneția* al lui Mihai Eminescu. E vorba aici de o poveste de dragoste pătimașă întâmplată într-un oraș croat, totodată port la Marea Adriatică, Fiume, analogia între această iubire apusă și decorul lipsit de gloria de altădată arătând întreaga măiestrie și virtuozitate a autoarei de a-și convinge cititorii de harul ei poetic deosebit: „*Dacă-ai uitat, iubite, al meu nume,/Săpat cândva în cordul tău cel drept/(Ca o maree izbucnită-n piept),/Să-ți amintești de noaptea din Fiume!//Sub înspumatul dragostei concept,/Ne-am conectat trăirile anume/Și dezbrăcați de frâie ori cutume,/Ne-am reunit misterele perfect.//Dar a rămas pierduta fantezie/O goeletă fără de catarg/(Pe care marea nu îl reînvie.//Chiar dacă vântul trâmbiță în larg);/Din simțământul sub anestezie,/Clepsidre arse clipele își sparg” (***Dacă-ai uitat, iubite, al meu nume***).*

Poeta este o neliniștită, care caută zilnic noul cu febrilitatea creatorului conștient de valoarea sa: „*În mine-aleargă zilnic un ghepard,/Ce-și sfâșie fără de milă prada;/Când visul și abisu-n vene-mi ard,/Mă ține-n viață numai escapada” (***În mine-aleargă zilnic un ghepard***).*

Camelia Ardelean scrie preponderent sonete de dragoste, o dragoste cel mai adesea tensionată și care s-a consumat, despărțirea fiind una iremediabilă, din motive de incompatibilitate afectivă sau din lipsă de comunicare în cadrul binomului erotic. Iubirea s-a desacralizat, în zilele noastre, extrem de mult: „*Iubirea frântă, scoasă la mezat, / Învăluită-n ceață purpurie, / N-a fost un curcubeu, ci surogat, / Un tremur suferind de-anorexie. // În cuibul nostru – dom imaginar, / Eram prințesa nopților de-argilă, / Tu – Făt-Frumos cu aripi de Icar; / Ne-am rătăcit busolele-n gherilă. // Pe drumul aspru plin de cicatrici, / Mai luminează doar un licurici...*” (**În trupul meu bolnav de lipsa ta**).

De observat, fie și în trecut, ca o trăsătură pertinentă a poetei, îndârjirea cu care asimilează elementele dinamice ale naturii pe care o interiorizează până la identificare cu ea, titlurile fiind mai mult decât evidente în acest sens: **În mine-aleargă zilnic un ghepard; Un roi de fluturi zboară-n mine; Prin mine trece-un glonț de catifea** etc. Pe această idee generoasă, poeta brodează uneori sonete întregi de o frumusețe aparte: „*Iubitule, mi-s ochii doi bulgări de cometă / Părtașă la un cosmos cu porțile de jad! / Privirea suspendată în vârf de baionetă / Mi-e strigătul de luptă, când nori din tine cad. // Iubitule, prin roua cosită de pe gene / Aș vrea câteodată să-mi împletești poteci! / În mine-aleargă ciute pe-un câmp de sânziene; / Prin golul din ferestre te pregătești să pleci. // Tacit îmi înflorește izvorul de sub pleoape / Și-mi murmură în iriși ecouri de caval; / Din lacrimi căprioare ezită să se-adape, / Iar setea li se stinge-n ținutul abisal. // Iubite, vreau o mare de fluturi pe retină, / Sub care primăvara de pleoape să se țină!...*” (**Izvorul de sub pleoape**).

Poeta vorbește în sonetele sale despre tragismul destinului și al condiției umane precare prin definiție, despre dorul pricinuit de plecarea în lumea umbrelor a ființelor dragi ei, despre timpul care nu iartă pe nimeni și nimic, despre spaima pe care i-o produc spațiile carcerale și întunecoase, despre

beatitudinea reconfortantă pe care i-o pricinuiesc ploile de vară, despre trecutul care-l ține pe om captiv în ghearele lui, din care nu va mai scăpa intact niciodată, despre furtunile dezlănțuite apocaliptic, despre căutarea zadarnică a paradisului pierdut ș.a.m.d. Are și momente când dă glas utopiei pe care și-o visează cu ochii deschiși: „*Aș vrea să smulg ades din păsări zborul,/Din stele-aș stoarce-agale bobi de cer;/Aș aduna-ntr-un ghem Ecuatorul,/Să nu-mi mai fie gerul temnicer!*” (***Îmi caut viața***).

O temă frecventă în cartea de față este, cu siguranță, cea a poetului și a poeziei. Poetul este, în viziunea autoarei, o ființă vulnerabilă aici, pe pământ (***Poetul e o cușcă ambulantă; Acești poeți cu inimi cât un munte***). Poeții sunt însă, c-o vor sau nu, depozitarii memoriei colective și puterea lor o poate echivala pe cea a forțelor naturii dezlănțuite (***Păstrăm idei...***). Uneori poeta se introspectează cu acribie pe sine și se întrebă răspicat de ce așterne gânduri pe hârtie: „*De ce să-mi urlu patima-n poeme,/Să-nduplec ploi ca să anim copaci,/S-atrag din întuneric anateme,//Să-ți smulg din iriși foc atunci când taci,/Să inventez o vară mai devreme,/Când ne privim prin lujerii opaci?*” (***Torent***).

Pe parcursul lecturii sonetelor din prima și cea mai consistentă parte a volumului, întâlnim numeroase versuri memorabile, aforistice, diamantine: „*În mine-aleargă ciute pe-un câmp de sânziene*” (***Izvorul de sub pleoape***); „*Prin mine trece-un glonț de catifea*” (***Prin mine trece-un glonț de catifea***); „*S-a sinucis în matca ei iubirea*” (***Prizonieri în nopți de porțelan***); „*Un lan de trestii înflorește-n mine*” (***Un lan de trestii înflorește-n mine***); „*Aș vrea să smulg adesea din păsări zborul*” (***Îmi caut viața***); „*Un vultur locuia cândva în mine*” (***Un vultur locuia cândva în mine***) etc. Iar metaforele de tipul: „glezna pădurii”, „talpa lunii”, „marama naturii” etc. sunt la ordinea zilei în discursul poetic al talentatei și sânguincioasei Camelia Ardelean. Distihurile finale ale sonetelor de tip shakespearian sunt de o rară profunzime gnostică. Grija pentru

rimele rare, nu o singură dată nume proprii din mitologia universală, duce la efecte sonore savuroase de neuitat și ar merita doar ele un studiu separat. Poeta a avut grijă să explice acești termeni după fiecare poem în care au apărut.

Demne de toată atenția se dovedesc și rondelurile din partea secundă a cărții. Ca specie de poezie cu formă fixă, rondelul a fost cultivat cu predilecție de parnasienii francezi din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, fiind în chip strălucit aclimatizat la noi de către Alexandru Macedonski, al cărui volum avea să apară postum în anul 1925. Camelia Ardelean n-a uitat nicidecum lecția maestrului: „*Suspînul frunzelor ce mor,/Crestând poeme pe nervură,/Prin nopți sălbatice de zgură,/Ce țin oftaturi sub zăvor,||Mă urmărește-n linul zbor!Al versului în stare pură –/Suspînul frunzelor ce mor,/Crestând poeme pe nervură.||Cu gingășie de cocor,/Dansează crengi în bătătură!Și fac uzanță de „bravură”,/Când se dezbracă în decor.||Suspînul frunzelor ce mor...*” (**Rondelul frunzelor ce mor**).

Mai mult ca în sonete, poeta se simte în consonanță cu natura înconjurătoare și se întristează odată cu venirea toamnei, când florile se veștejesc. Îi displac profund ploile reci, ca și verile de foc, stelele care cad, pierderea libertății, inima grea de îndoieli și sentimentul irosirii zadarnice a timpului ce i-a fost lăsat cu parcimonie omului în perindarea sa scurtă și, din păcate, irepetabilă pe acest pământ. Relațiile dintre oameni, în general, și dintre îndrăgostiți, în special, par să se degradeze iremediabil, iar lăcomia pătimășă a celor ce conduc lumea spre dezastru pare tot mai lipsită de frontiere.

Prin cartea asupra căreia ne-am permis să zăbovim, Camelia Ardelean trece cu brio examenul de poezie cu formă fixă, atât sonetele, cât și rondelurile ei, meritând să ilustreze oricând niște antologii de profil.

Ion Roșioru (membru USR – Filiala Dobrogea)

I.
SONETE

Poetul e o cușcă ambulantă

*Poetul e o cușcă ambulantă
(Își ține-n lanțuri suflet și simțiri),
Culege, dintre gratii, amăgiri
Și-arareori lumină, printr-o fantă.*

*(De călimara-i plină de sclipiri
Se reazemă un colț de parapantă);
Își leagă visul de o stea restantă,
Crezându-se din viță de Cabiri*.*

*Nevindecăt de propria-i genune
Și dezgustat de veșnicul calvar,
Când unor ziduri ofurile-și spune,*

*Primind răspunsul acru sau amar,
E devorat, încet, de uscăciune –
Același neglijat contestatar.*

* Cabiri, pl.: divinități misterioase adorate în Grecia, mai ales la Samotrace.

Dac-ai uitat, iubite, al meu nume

*Dac-ai uitat, iubite, al meu nume,
Săpat cândva în cordul tău cel drept
(Ca o maree izbucnită-n piept),
Să-ți amintești de noaptea din Fiume*!*

*Sub înspumatul dragostei concept,
Ne-am conectat trăirile anume
Și dezbrăcați de frâie ori cutume,
Ne-am reunit misterele perfect.*

*Dar a rămas pierduta fantezie
O goeletă fără de catarg
(Pe care marea nu îl reînvie,*

*Chiar dacă vântul trâmbiță în larg);
Din simțământul sub anestezie,
Clepsidre arse clipele își sparg.*

* Fiume: oraș în Croația, port la Adriatica.

În mine-aleargă zilnic un ghepard

*În mine-aleargă zilnic un ghepard,
Ce-și sfâșie fără de milă prada;
Când visul și abisu-n vene-mi ard,
Mă ține-n viață numai escapada.*

*Pe țărm de slove nu mă tem de foc,
Din bucla minții-mi fulgeră cuvinte;
Cândva făcut-am haltă în amoc –
Mă bălăceam în izuri de morminte.*

Un biet vâslaș cotind spre Aherón ,
Cu osul clipei săgetat de frică,
Eram strivit de propriul meu cocon,
Simțeam în rană cerul cum abdică.*

*Prin nori de cioburi, aventura mea
În grote stranii se împotmolea...*

*Aherón: (în mitologia greacă) unul dintre fluviile Infernului, pe care umbrele morților îl treceau într-o luntre condusă de Caron.

Cum să te-agăți de cer fără iertare

*Cum să te-agăți de cer fără iertare
Și cum să prinzi de toartă-un curcubeu,
Când printre nouri crește-un aculeu,
Ce îți străpunge palida visare?*

*Reanimându-ți istovitul eu
Cu mici perfuzii de iluzii-amare,
Încrâncenată soarta ți se pare,
Pe drumul șubred către Dumnezeu.*

*De la cheremul patimilor noastre –
Corăbieri captivi în propriul ghiol,
Plutim în vise așa-zis albastre,*

*Regurgitând fragmente de nămol,
Pierduți pe urma Păsării Măiastre,
Nemulțumiți de zborul prea domol.*

Mi-e stinsă ruga-n muguri...

*Mi-e stinsă ruga-n muguri de cuvânt;
Păcatul are germeni, se divide –
Prin nopți încolăcite-și ia avânt,
Dintr-un tunel cu tălpile aride.*

*Mă strânge-n chinga lui capricios,
Ca o haină și vorace hidră,
Preocupat să-și termine de ros
„Meniul” nou ivit, cu dinți de vidră.*

*Sub chipu-nșelător, ca de argint,
Își decupase-n grabă o fereastră,
Crezând că sub aroma-i de absint,
Calea spre iad o voi vedea albastră.*

*Pe mările de ceară-ale durerii,
Făclia arde-n noi, corăbierii...*

Bătrânul tei își plânge tinerețea

*Bătrânul tei își plânge tinerețea,
Uitată-n colțul străzii, pe o bancă
(„Gravată” cu bravură de-o țigancă,
Ce și-a găsit în datu-n bobi feblețea).*

*Pe ramuri mai adastă câte-o stancă
(Își etalează, mândră, frumusețea).
Cu patimă, verifică larghețea
„Punguței cu himere”, o bitangă*.*

*Când ploile-n mănunchiuri se adună
Și frunzele-n paharul toamnei cad,
Plătesc copacii timpului arvună,*

*Căci frigul nu le este camarad,
Le-adună vântul sângele-mpreună,
Sub cerul ce mai tremură c-un grad...*

* bitangă, s.f.: vagaboandă (aici).

În parcul trist...

*În parcul trist se deapăn-o poveste
De fiecare mierlă de pe gard
Și-un leagăn vechi se-mpiedică-n proteste,
Când vântul se agață de stindard.*

*Un fulg stingher statuii-i dă binețe,
Pe soclul rece timpu-a-ncremenit;
Aștept tacit ca liniștea să-nghețe,
Să-i spun, din nou, tăcerii bun-venit.*

*Mă plimb pe-alei cu frigul în spinare,
Ca un proscris cu salba-i de dureri,
Sub felinar un bob de cer transpare;
La înfrunzire teamă ți-e să sperii.*

*Pe Eminescu picură lumină;
În lumea păcii, slova-i cristalină...*

Cum aş putea să-ți spun...

*Cum aş putea să-ți spun ce mult mă doare
Că drumul tău cotește spre apus,
Cu altă paralelă suprapus,
Vegheat de o haină ursitoare?*

*Un vid ineluctabil s-a produs,
Stingând literalmente din fervoare.
Pe calea dintre inimi e rumoare
Și-un ultim gând s-a spart, căzând răpus.*

*E-apocalipsă-n peștera din tine,
Printre troiene nu-mi pot face loc;
Un cronometru parcă se abține*

*Să mai măsoare timpul echivoc,
Când un străin se clatină în vine,
Sortându-și deziluzii sub obroc.*

Cu zborul frânt în iris...

*Cu zborul frânt în iris deseori,
Ne iscălim îngenuncheați sentințe
Sau colectăm din fugă neputințe,
Îndepărtați de cei mai intimi sori.*

*Făcând prăpăd în lanul de dorințe,
Purcedem la cules de meteori,
Simțind ce simplu este să cobori
Și să pășești pe veștede voințe.*

*Dac-am putea, din resturi de morminte,
Un alt Eden să-nfiripăm cândva,
Să ne-nfruptăm, flămânzi, din cele sfinte,*

*Însuflețind aripi de mucava,
Ne-am ușura din cruci, luând aminte
La frigul ce în inimă răcnea.*

Eu am să plec...

*Eu am să plec, iubite, e ultimul răvaș
Ce-l prind de geana zilei, cu lacrima la pândă,
În tine se răscoală (ch)iar propriul tău ocaș,
În mine se frământă o aripă plăpândă.*

*Am încercat să-nlătur catranul din cuvânt,
Pe coala albă-a clipei să încrustez tăcerea,
Dar liniștea nu face cu iadul legământ,
Cum versul nu-nflorește-n poet de nicăierea.*

*Eu am să plec, moira e crudă uneori,
Se zbate în pupile un dor de fericire;
Te prăbușești în tine, crezând că o să zbori,
Prăpastia din cuget e semn de nimicire.*

*În depărtări m-așteaptă o nouă agonie,
Mă rog ca Andromeda* din mine să învie...*

* Andromeda: constelație din emisfera boreală, situată la S de constelația Casiopeea (aici).

În gândul meu...

*În gândul meu se stinge-o crizantemă,
Sub talpa obosită-a unui nor
(Sfidează timpul orice teoremă,
Când noua clipă ți-e inchizitor).*

*Se-nvârt în mine umbre deopotrivă –
Păduri de sălcii frânte-ntr-un suspin;
Am căutat nadirul în arhivă,
Dar am găsit doar șanțuri cu venin.*

*Mi s-au deschis abisuri vechi la glezne,
Mai încropesc din cioburi un catren,
Alunecatu-n hăuri pare lezne
(Îmi bate-n cord „Nocturna” lui Chopin).*

*Cu tropot lung de fiară dezmorțită,
Îmi dă, subit, oglinda o copită...*

Dintr-un pian...

*Dintr-un pian ascuns adânc în mine,
Se mai prelinge-o notă fără țel;
În fericire sapă riduri fine
Și-n carnea noastră s-a produs măcel.*

*Un fruct necopt de buze se desprinde,
E un cuvânt rămas neterminat;
Un suflet gol, ținut fără merinde,
S-a dezbrăcat de cer, n-a germinat.*

*Pe-un soclu viu, de temeri și dorințe,
Te-am ridicat cândva, încet, la nori;
Ne-am afundat în noi, semnând sentințe,
Ghilotinând iubirea uneori.*

*M-aș adăpa din magica fântână
A unei clipe smulse din țărână...*

Răbufnesc scânteii din omenire

*(Răbufnesc scânteii din omenire –
Suveniruri de la Prometeu;
Se încinge apriga ei fire,
În tranșee-adânci săpate-n eu.)*

*Se topesc și măștile-n surdină,
Ne sufocă zgura de pe lut;
Abonați la doza de chinină,
Mai sperăm o rundă de barbut.*

*Crupierii-și numără câștigul,
Culegând norocul din nimic,
Iar năluca sorții rupe digul
De la iazul nostru tot mai mic.*

*Prin livezi de stele căzătoare,
Căutăm ieșirea din vârtoare...*

Un roi de fluturi zboară-n mine

*Un roi de fluturi zboară-n mine,
Dar ce folos, când sunt pierduți
Printre pistiluri și stamine
Și de poieni necunoscuți?*

*Se zdruncină și face valuri
În roua minții-un alt tărâm,
Dar visul spumegă pe maluri,
În timp ce dorul mi-l sfărâm.*

*Îmi curge-n vene clorofila
Ascunsă-n câmpuri din Ardeal;
O mierlă-ntoarce verii fila,
Doinind în sunet de caval.*

*Zvâcnește-un colț de rai în oase,
De el cu fir de-argint m-aș coase...*

Prin mine trece-un glonț de catifea

*Prin mine trece-un glonț de catifea
Și-un nor se poticnește printre vise;
S-a spart în mii de cioburi piaza rea,
Mă-mbată stropi din mintea lui Ulise.*

*Cu noi arpegii fac un legământ,
Reinventându-mi mersul printre note,
Și nu-mi mai chinui huma să frământ,
Din îndoieli, un proaspăt Don Quijote.*

*Mi-am pironit hotarul cu zăpezi
(Ce mă striveau cândva sub nopți restante)
De samovaru-n care, de veghezi,
Poți încălzi (r)egretele andante.*

*M-am înhămat cu grijă la trăsura
De unde nenorocu-l dau de-a dura...*

Ostatică-ntre vid și Carul Mare

*Ostatică-ntre vid și Carul Mare,
Cu tolba de iubiri la purtător,
Pornesc tacit, în pas de defilare,
Țintind în min(t)e ultimul cocor.*

*E-albastră calea, ca-nspre veșnicie,
De-atâta tihnă, iarba a-nlemnit,
Doar frunza cade aspră, arămie,
Și în nervuri c-un geamăt ascuțit.*

*Captiv pe malul alb cuprins de soare,
Scrutează bietul vastul orizont,
Săgeata de fioruri încă-l doare,
Din inimioară i-a rămas un bont.*

*În crisalida stoarsă de tăcere,
Din amăgire și-a făcut avere...*

În trupul meu bolnav de lipsa ta

*În trupul meu bolnav de lipsa ta
Se-aprinde-o lampă tristă de veghere,
Își scutură candoarea o lalea,
Sub ploaia ce desparte emisfere.*

*Iubirea frântă, scoasă la mezat,
Învăluită-n ceață purpurie,
N-a fost un curcubeu, ci surogat,
Un tremur suferind de-anorexie.*

*În cuibul nostru – dom imaginar,
Eram prințesa nopților de-argilă,
Tu – Făt-Frumos cu aripi de Icar;
Ne-am rătăcit busolele-n gherilă.*

*Pe drumul aspru plin de cicatrici,
Mai luminează doar un licurici...*

Cu zâmbet în piele de fiară

*Cu zâmbet în piele de fiară,
Pășim prin pădurea de ploi;
Sub picuri, o vară precară
Salvează un ultim țicloi*.*

*Palpită în busturi de humă
Un clopot cu țipăt absurd,
Ecouri ciobite sugrumă –
Ratăm întâlnirea cu Smurd.*

*Fortuna plecată-n vacanță
Se-ntoarce subit înapoi,
Grăbită apasă pe clanță,
Trezește desfrâul din noi.*

*Cu vremea, o liră divină
Vibrează în orice jivină...*

* țicloi: (reg.) ciocănitore (aici).

Se face noapte în cuvânt

*Se face noapte în cuvânt,
Cochilia sa e-așa neclară
(Azurul nu-și mai ia avânt
Neliniștea îi dă pe-afară)!*

*A ruginit elicea lui,
Iar zborul nu mai are clocot;
Sub diacritice-un cucui –
Vocalele scrâșnesc în tocot.*

*Doar triluri fade se aud
Din amalgamul de sonete;
În seva lor de-un verde crud
Arar se-nalță un erete.*

*O briză palidă se-arată –
Se-ascund bujorii-i la erată...*

Eu voi pleca, iubite...

*Eu voi pleca, iubite, c-un ultim tren de flori,
Ciulinilor din tine le voi lăsa răvașe;
În palma amăgirii nu poți să te-nfiori,
Din blocuri mici de gheață nu construiești orașe.*

*Eu voi pleca, mi-e drumul prietenul fidel
Și depărtarea urlă, mă cheamă iar acasă,
În noi se prăbușește al dragostei castel
Și-n ornicul din suflet mai tace o crevasă.*

*Eu voi pleca, iubite, sunt doar un albatros
Cu aripi mistuite de ceața toamnei tale,
Spre marea-nsingurare, spășită, merg pe jos,
Mi-s tălpile rănite de steiuri de pe cale.*

*Lăstarul de simțire flămândă se usucă,
Pășește viitorul, din nou, pe coji de nucă...*

În jocul de-a viața, eroi

*În jocul de-a viața, eroi,
Ne mușcă de cord baionete;
De flăcări și lacrimă goi,
Purcedem în rol de juvete*.*

*Ca „Supermeni” noi, cu aplomb,
Arar survolăm și oceane;
Cu zboruri în formă de romb
În gând, ne sugrumă capcane.*

*Încet învățăm să murim,
Sub săbii de timp, ascuțite;
Clepsidra ne e țintirim,
Secundele – foi saprofite.*

*O gheară ne strânge de buze –
Sunt gemete-n stoluri, confuze...*

* Juvete, sm (fam.): soldat începător fără grad (aici).

Ascunsă în frunza din mine

*Ascunsă în frunza din mine
Și prinsă-ntr-un pom inutil,
Constat că de-acum mă susține
Un vis pe un vraf de trotil.*

*Atârnă de muguri ferestre
Cu fața-ndreptată spre cer,
Iar cai în galopuri măiestre
Își scutură coama-n eter.*

*Sub iedera prinsă de coajă,
Nu văd, nu aud mai nimic,
De parcă-o fanatică vrajă
Îmi este subit inamic.*

*Adesea prin pâcla din junglă
Ni-e calea spre-albastru prelungă...*

Izvorul de sub pleoape

*Iubitule, mi-s ochii doi bulgări de cometă
Părtașă la un cosmos cu porțile de jad!
Privirea suspendată în vârful de baionetă
Mi-e strigătul de luptă, când nori din tine cad.*

*Iubitule, prin roua cosită de pe gene
Aș vrea câteodată să-mi împletești poteci!
În mine-aleargă ciute pe-un câmp de sânziene;
Prin golul din ferestre te pregătești să pleci.*

*Tacit îmi înflorește izvorul de sub pleoape
Și-mi murmură în iriși ecouri de caval;
Din lacrimi căprioare ezită să se-adape,
Iar setea li se stinge-n ținutul abisal.*

*Iubite, vreau o mare de fluturi pe retină,
Sub care primăvara de pleoape să se țină!...*

O nouă pâine...

*O nouă pâine coaptă-n vechea vatră,
Un nou imbold țărâna să-mi ridic,
O nouă stea cu raze stinse-n piatră,
Am recoltat pe drumul spre nimic.*

*Un alt copac înmugurește-n mine
Și-un alt condei mă arde-n pumn cu jar,
Pe mister Darcy* -l pierd printre feline,
La alt concert, fanatică, tresar.*

*Un dor de-nalt mi se strecoară-n sânge,
Cu îngeri liberi de muștrări și ploii
(În ochii nopții, plânsul se răsfrânge;
Din mărul Evei – încă un altoi).*

*Călcând livada visurilor mute,
Proclam uitării drept de servitute...*

* Mister Darcy: personaj al romanului „Mândrie și prejudecată” (1813), de Jane Austin, aparținând nobilimii, cu trăsături de caracter remarcabile, în ciuda aparenței reci și arogante.

La porțile mirării...

*La porțile mirării de a fi
Ne-așteaptă heruvimi cu brațe pline
De fulgere prin săbii arămii,
Tăind fâșii din ziduri sibiline.*

*Paharul de nădejde-l închinăm
Și dăm pe gât un rest de odisee,
Voind iubirea s-o resuscităm,
În vidul care sapă-n noi tranșee.*

*De-atâta negru, gândul a-nverzit,
Poiana minții își dezgroapă cheia;
Tărâmul cu esențe de grafit
Aprinde-n el, biruitor, scânteia.*

*În adăpostul nostru de chirpici,
Un orologiu taie ca un brici...*

E-nghesuită-n mine-atâta toamnă

*E-nghesuită-n mine-atâta toamnă
(Rănită-n jarul frunzelor târzii,
Desprinse din smarald în colonii),
Ce clipa la rugină mi-o condamnă!*

*Când vrei din echinoxuri să revii
Dar te afunzi în falsa Iliamnă*
(Știind întunecimea ce înseamnă),
Te-ndrepti tacit spre zările nevăii.*

*Căutător prin seceta-n simțire,
Am poposit, râvnind la curcubeu,
Cu un mănunchi de ploi în răzvrătire*

*Și-o pelerină pe-ofilitul eu,
Cotrobăind prin aștri în neștire,
Să dezvelesc o umbră de arheu...*

* *Iliamna: lac tectono-glaciar în SV peninsulei Alaska, la poalele Munților Aleutini (cel mai mare lac din Alaska).

Fac braconaj cu orologii...

*Fac braconaj cu orologii sparte,
Nemaidorind să număr erezii,
Pe câmpul cu regrete vineții,
În oaza mea desprinsă dintr-o carte.*

*Cu stele ciopârțite în fâșii,
Îmi pare lumea un tărâm aparte
Și-i mult mai aprig drumul către moarte,
Când știi din vreme a te zvârcoli.*

*Ne prăbușim adesea în furtună,
Sub patrafirul sorții, stacojiu;
Chiar dacă-n scrinul patimilor tună,*

*Deasupra lemnul pare încă viu
Și nu mai ești chemat să dai arvună
Pentru-o fărâmă acră de pustiu.*

În ciutura iubirii...

*În ciutura iubirii o umbră-și face loc
Și bea precum o fiară din lacrimă cu sete;
Se mistuie fantasme în grabă, reciproc,
Strângând în clește noaptea din noi, de lună bete.*

*Pe lângă puntea minții liane se preling,
Se leagănă tăcerea mâhnită la un capăt,
De mine se lovește o cratimă: dang-ding;
Pe tine o cascadă te-nvolbură în trapăt.*

*Cuvinte sfârtecate sucombă inutil,
Săgeți întortocheate îți spânzură de buze;
Furtuna din silabe reclamă un ventil,
Nainte să mai cadă din grindină obuze.*

*Prin pulberea rămasă din foste jurăminte,
Doar talpa-nstrăinării cutreieră, cuminte...*

În ziua-n care plopii au vorbit

*În ziua-n care plopii au vorbit,
În lumea lor de tihnă și smaralde,
Un bob de univers, înmugurit,
Adus-a-n pripă ploi de stele, calde.*

*Acolo, pe tărâmul de poeți,
E cerul roz și litera albastră;
Vibrând sub o cunună de scăieți,
Ei pot s-atingă Pasărea Măiastră*

*Sau din condei, c-un înger dăltuit
În fiecare slovă nezvântată,
Să limpezească orișicare mit
Ori să astupe cratere pe dată.*

*De biciul minții șfichiuieste bine,
Cuvinte fade-s roiuri de albine...*

Mi-ai crescut în carne din lăstar...

*Mi-ai crescut în carne din lăstar plăpând,
Te-ai hrănit cu seva-ncinselor păcate;
Calculat-ai unghiuri, ramurile când
Le-mpleteai în mine vii, amestecate.*

*Și încet, un falnic pom ai devenit,
M-ai făcut o sclavă a miresmei tale;
Se strivesc petale-n lame de cuțit,
Ce-au crescut pe calea viselor ovale.*

*E pustie iarăși partea mea de trup,
Crângul plin de viață pare-acum o criptă,
Se-nroșesc în vene ghețuri și erup,
Cupa cu iubire stă în lănci înfiptă.*

*De sub scoarța roasă-a clipelor ucise,
Nu-i ușor să capeți râvna lui Ulise...*

La colțul străzii...

*La colțul străzii stă o bătrânică
(Proptește-o legătură de mărar,
Zidind cu greu la plânset stăvilar),
Cu ani crestați pe fruntea ei cea mică.*

*I-e gustul pâinii negru de amar,
Că însuși frigul din rărunchi abdică;
A fost întreaga-i viață o furnică,
Târând încet fărâme de calvar.*

*Nu-i este dat oricui un drum spre moarte
Pe o alee îmbrăcată-n flori;
Adesea de lumină te desparte*

*O cruce-mpovărată de ninsori
Și chiar cu-ngenuncheatul tău aparte,
Va trebui-n țărână să cobori...*

Prizonieri în nopți de porțelan

*Prizonieri în nopți de porțelan,
Când ne topeam pe maluri de cuvinte,
Reverberând o șoaptă mai fierbinte,
Nu bănuiam ce-i gustul de șofran.*

*Înaintam prin patimă, cuminte,
Fără să cer(n)em pe iluzii-un ban;
Plonjam din nori cu iz de astrahan*,
Nu-nțelegeam că erosul ne minte.*

*S-a sinucis în matca ei iubirea,
Prea obosită să sculpteze-n lut
(Epava sa și-a mistuit trăirea –*

*O „hrană vie” care s-a pierdut);
A înțeles că și-a greșit menirea,
Jucându-și des norocul la barbut...*

* astrahan s.n.: varietate de mere vâratice, cu coaja albă-verzuie, cu dungi roșii și cu miez alb sau cu coaja roșu-închis și cu miezul roșiatic (aici).

Când fiecare clipă se pierde pe vecie

(scriitorului Emil Cioran, in memoriam)

*Când „fiecare clipă se pierde pe vecie”,
Ce-ai amânat rămâne pe totdeauna mort,
Devine bătrânețea to(m)naticul tău port,
Chemarea nesfârșirii e aprigă și vie.*

*A ta înfăptuire imprimă un resort
Voinței, să o scape de-a sa nevolnicie,
Căci până și cuvântu-i cu tentă cenușie
Și nu găsești niciunde o oază de confort.*

*Adept al evitării neliniștii în doi,
„Rămâi cârmaci” pe-oceanul tăcut de aparențe
Și ca un tainic sceptic, în visele de soi*

*Îți inventezi sublimul, cu sufletul în zdrențe,
Pândind la colț sfârșitul cu frică, mai apoi,
Convins că lași în urmă un munte de carențe...*

Privesc pasiv tranșeele tăcerii

*Privesc pasiv tranșeele tăcerii,
Săpate în desişul dintre noi;
Uitasem în petale gustul mierii
Şi-n visul meu țigara ta de foi.*

*Ne racordam simțirile abstracte
La genuri diferite de extaz
Şi ne jucam orgoliile-n acte,
Crezând stupid că piesa are haz.*

*Înaintam prin nopți decolorate,
Pe-un culoar vătămător, obscur,
Iar porții mici de culpabilitate
Le socoteam fărâme de azur.*

*Țâșnesc din mine așchii de iubire,
Zigzagul sorții scurmă în neștire...*

La gleznelor pădurii...

*La gleznelor pădurii mai sângeră copaci,
Iar florile-ostenite își scutură parfumul;
Visează lopătarii, cu beznelor ortaci,
Că luna desenează fantasmele și drumul.*

*Imagini delirante coboară din eter,
Natura își consumă nesățioasă drogul
(Un meteor se sparge și cioburile-i pier);
Din scena de poveste lipsește inorogul.*

*Cu râvnă, licuricii metropole își fac –
Micuțe felinare pe frunze-și pun pecetea;
În zboruri spiralate deasupra unui lac,
Pogoară-n dansuri mute să lumineze Letea*.*

*Cochilia unei clipe se sfarmă peste glie,
În miezul ei mustește o nouă bătălie...*

* Pădurea Letea: cea mai veche rezervație naturală din România, situată în județul Tulcea.

Se plimbă talpa lunii...

*Se plimbă talpa lunii pe cerul tuciuriu;
Își leapădă marama naturii din păcate
Și flutură copacii un dor de verde viu,
O mierlă se alintă pe note-alambicate.*

*În fiecare mugur zvâcnește-un plânset orb
Și iedera-n spirală păzește dobitoace;
Se pitulă în somnul de marmură un corb,
Când târâie-nnoptarea mulțimea-i de cojoace.*

*Fantoma lunecândă a zilei ce-a plecat,
Mlădie ca o jună prin clipe se strecoară;
Comite iarăși vântul în crengi un atentat,
Un nor se risipește ca fumul de țigară.*

*Cad umbre din jurnalul secret al unui mag –
Lumini decapitate de-al timpului baltaș...*

Acești poeți cu inimi cât un munte

*Acești poeți cu inimi cât un munte,
Cărând în spate bobi de univers
Și înălțând trăirile mărunte
Printre ciulinii agățați de vers,*

*Își dăltuiesc, cu uimitoare forțe
Și cu migală de bijutier,
În pedepsitul lut, sublime torțe,
Să-și pârguiască dorul de prier.*

*Ei poartă-n piept călcâiul lui Ahile,
Pășesc adesea peste crucea lor;
Călătoresc prin slovele agile,
Nu-și pun nicicând fantasmelor zăvor.*

*Când masca sorții râsul le îngheață,
Mai pot zâmbi în visul-fortăreață...*

Mă plimb stingher în parcul cu statui

*Mă plimb stingher în parcul cu statui,
Rugina de pe clipe se destramă –
Un rătăcit în lumea nimănu,
Care-i plătește fericirii vamă.*

*Cândva eram cu Helios amic
Și strălucirea-i o aveam pe hartă;
Regurgitez acum amarul pic
Din parodia denumită „soartă”.*

*Un bob de rouă rătăcit în gând
Îmi răcorește domul de păcate,
Învăluind în pieptul său plăpând
Frânturi de vis, ce zac debusolate.*

*Cotrobăind prin nóusul cuminte,
Descoperim, nu rareori, morminte...*

E noapte în mine...

(tatălui meu, in memoriam)

*E noapte în mine, e noapte și-afară,
Nălucă-i poteca spre-al tău țintirim,
Mi-e clipa beteagă și slova murdară,
Iar dorul de tine-i un biet anonim.*

*În aer plutește aroma ta dragă
Și râsu-ți învie, dând iama prin cruci;
Renaște o umbră, ce vidul îl neagă,
Din nori de fantasme proptiți de uluci.*

*Se-aprinde o nouă lumină sub pleoape,
Când glasu-ți mă-ncântă în ritmul știut,
Te-aduce pădurea din cuget aproape
(Lăstarii-i de ceață mă-mpresură mut).*

*Un vis se căznește tiptil să dispară,
Se frâng lumânări în ființa-mi de ceară...*

Prin nori cu scâncet de vioară

*Prin nori cu scâncet de vioară,
Furtuna s-a-ntrupat în mine
(Cenușă-i clipa cea precară,
Lumina moare în stamine).*

*Topite aripi fumegânde
În neuroni își frâng atomii;
Iubiri cu rădăcini plăpânde
Își desfrunzesc sfielnic pomii.*

*O imuabilă Lactee
De și-ar săpa în cuget vaduri,
Sub clopot viu de odisee,
Pe note de-ar țâșni răsaduri!*

*Beția vieții m-ar cuprinde,
Dac-aș lua din cer merinde...*

Mă-mbată ploile de vară

*Mă-mbată ploile de vară
Cu plete lungi și dor de glie,
Când stropii luptă să dispară
Orice dovezi de elegie.*

*Se-adapă din văzduh cu sete,
Li-i pofta grabnic potolită
(Sub draperii de nori, cochete,
Zâmbește-o rimă primentă).*

*În ritm de salsa, unduinde,
Își poartă grațioasa trenă;
Un front de picuri se desprinde –
E-o luptă strânsă în arenă.*

*Se plimbă-n gândul meu, pe sfoară,
Aroma dulce-acrișoară...*

Captiv în noaptea de bazalt

*Captiv în noaptea de bazalt,
Prin îndoielile sticloase,
Mă-ndrept spre malul celălalt,
Cu frigul adormit în oase.*

*Tăcerea plânge-n urma mea,
O tobă-mi bate-ncet în tâmples;
Mai am un rest de acadea
Din visul dornic să se-ntâmples.*

*Pândesc la colțuri crocodili,
Voind o vâslă să înșface;
Apucă-n colții lor, agili,
Plăceri înfipite-n vârful de ace.*

*Când Styxu-și trâmbiță chemarea,
Se zbate-n irisuri mirarea...*

Îmi caut viața...

*Îmi caut viața la periferie,
Ca plapuma-ntr-un vechi șifonier;
Un suflu într-o stranie mumie,
În prier nu mă-nduplecă să sper.*

*De ce-n albastru e atâta negru
Și-n ziuă se cufundă-atâta gri,
De ce nici răsăritul nu-i integru
Și m-ocolesc secunde cilibii?*

*Aș vrea să smulg ades din păsări zborul,
Din stele-aș stoarce-agale bobi de cer;
Aș aduna-ntr-un ghem Ecuatorul,
Să nu-mi mai fie gerul temnicer!*

*Atunci când lutul se închide-n mine,
Mai dau o tură pe sub caudine.*

Refugiată-n turnul cu inimă de piatră

*Refugiată-n turnul cu inimă de piatră,
Ce își ițește turla în lumea de condori,
M-adap cu năzuințe regești, de Cleopatră,
Plângând metamorfoza din zei în cerșetori.*

*Cu lacrima subțire, crescută pe sub piele,
Prelinsă ca un șarpe în cercul meu nomad,
Dezmierd cu sâng angoase pe creștetele chele,
Mi-e licărul din geană supremul camarad.*

*Tentată de-o Nirvana ce-ntârzie s-apară,
Elanul meu sporadic se cațără pe scări;
Mi-e fiecare treaptă, ori acră, ori amară,
Și ancoră mi-e vântul ce-nvolbură visări.*

*Adesea ahtiată să te hrănești cu prună,
Culegi din încăperea cu nori o nouă rană...*

Se-ncruntă orizontul...

*Se-ncruntă orizontul din jilțul său, ursuz,
O furie celestă abia de se abține;
Furtuna ce făcuse alaltăieri abuz
Își poartă, îngâmfată, însemnele divine.*

*Un nor adus în pripă orbecăie, slăbit;
În el, o simfonie aproape muribundă,
Din giulgiul întomnării, acum și-a revenit
(Mișelul se și vede văzduhul că-l inundă).*

*Un muget paroxistic se-aude dintr-odat',
În pieptul ploii crește un dangăt ca de clopot,
Iar ceru-apocaliptic, sleit și asudat,
Își cerne herghelia de stropi căzuți în ropot.*

*Aruncă Demiurgul spre Gee a privire –
Se scutură pământul de lunga-i lenevire...*

În ochiul meu...

*În ochiul meu colindă-adeșea dorul de lumină
Și pulsul vremii scurse-n vene nu rămâne mut,
Își poartă-n sine iar cuvântul haina-i cristalină,
Un înger și-a deschis aripa-n visele-mi de lut.*

*Eram captiv în scoica sorții; un lăstar eteric
Se răzvrătea sub mici sechele de amurg stelar.
Îmi încropesc un alt scenariu criptic și homeric –
Geneză nouă, renăscută din abecedar.*

*Mi se-nfiripă-n palma minții proaspăta livadă,
În care mărul vechii Eve nu a fost cules,
Păcatul nu-și mai află-n suflet un cotlon să șadă,
Iar șarpele spre Mnemosynne* nu-mi dă-ntruna ghes.*

*Cu amintirea sprijinită-n colț de călimară,
Sunt un rebel pescar de slove mort odinioară...*

* Mnemosynne: (se citește Mnemosíni) râul memoriei, unul din cele șase râuri care duceau spre Infern (în mitologia greacă).

De mult se vând himere...

*De mult se vând himere la colțuri de Lactee,
Simțiri contrafăcute cu gustul de vermut;
Sibilicii luceferi neantul au cernut,
Croind în pribegie o strașnică alee.*

*Pe ea, căutătorii de patimi s-au pierdut,
Făcând ades confuzii-ntre spini și azalee;
Părându-le că zboară, pășesc pe aculee
Și iau câteodată călcâi de împrumut.*

*E greu să cauți luna căzută prin obuze,
Chiar dacă te străpunge un glonț de mucava;
Nu este nicio Curte eroarea să îți scuze,*

*Când visele-ți zălude se țin de-o balama,
Iar palide noeme ciudate și difuze
Transformă „evadarea“ în simplă cacealma...*

Noi suntem pasagerii...

*Noi suntem pasagerii descinși de pe Titanic,
Pândim aureola sub norii de grafit;
Ne scoatem iute masca din visul cel nirvanic,
Sădindu-ne instincte în gândul saprofit.*

*Cu aisberguri în vene înaintăm pragmatic,
Ni-e plânsul rezonabil și râsul în declin;
Pe valul de căință dozat homeopatic,
Vibrăm la-mbrățișarea misterului marin.*

*Plutim în disconfortul de-a fi câteodată
Rechini cameleonici (sau uneori delfini),
Mai smulgem din fantasme, avizi, câte-o ciopată
(Din bezna din adâncuri râvnim la Apenini).*

*Captivi în acolada-ncâlcitei ecuații,
Jonglăm la școala sorții, sensibili la ovații...*

Un lan de trestii înflorește...

*Un lan de trestii înflorește-n mine,
Atunci când ochiul ți se scaldă-n ape
Prin nuferi albi și roz. Am ciuturi pline
Cu jocul tău nebun zvâcnind sub pleoape.*

*Apoteotic zbor spre noi victorii –
Sub platoșe de-argint schițează cercuri;
Mi-e sufletul în brațele candorii,
La sânul gol, de miercuri până... miercuri.*

*Se umple-ntruna inima-mi concavă
De-un soi de fluviu – unica fereastră
Spre un ecou pornit fără zăbavă
Dintr-un izvor cu ardere măiastră.*

*Eram un gând strivit de abulie;
Mi-este poemul sprijin sine die...*

Un vultur locuia cândva în mine

*Un vultur locuia cândva în mine,
Ținea în pliscu-i porții mari de cer
(Pe-un catafalc, comete în ruine
Pansează răni cu resturi de eter).*

*S-a mai desprins din el o rândunică –
Noi fâlfâiri captive în atom
(Din când în când, o notă îi abdică),
„Servindu-și” viața uneori din gnom* .*

*Înfometată-n cuibu-i de zăpadă
(Și digerând aceleași utopii),
Din catifea de nori ce stau să cadă
Se mulțumește-adesea cu fâșii.*

*Mă sfârteca trecutul ca o gheară;
Azi îmi ridic un fort din călimară...*

* gnom: maximă, cugetare, moto (aici).

Transport în iris...

*Transport în iris uneori o aripă flămândă
Și în vertebre găzduiesc un dor de altădat ‘
(Mi-era un petic de zenit salvarea de osândă);
Albastrul tinereții mele s-a osificat.*

*Se-agită-n coaste câte-un jungghi din vechea mea beție
(Căci huma îmi adăpostea dorința de-absolut);
Din slove roade ne-ncetat o crudă afazie –
Cuvântul, noul scutier, mă însoțește mut.*

*Clepsidra stoarsă de nisip îmi urlă în timpane
Și timpul tremură de frig în noul pardesiu;
Mă-neacă ziduri de tăceri crescute-n două Ane,
Corvidele împart cu mine-un întuneric viu.*

*Troheii mi-au cam obosit; fărâme de dactile
Își plimbă-n traista de proscris silabele sterile...*

Un acvilon subit mă sabotează

*Un acvilon subit mă sabotează,
În avanpostul stinselor iubiri
(Când poți pe-o ață drame să înșiri,
Nici conștiința nu-ți rămâne trează!).*

*Un boț de suflet putred în simțiri –
Noi răsărituri brusc mi se ridează,
Iar vechiul puzzle viața o mimează:
Aceași nuntă – revocații miri.*

*Mi-am adunat din bâlciuri măiestria
De-a cerne nori, cu aer de chefliu
Ce-și plimbă-ades aracii de sub via*

*Din câmpul fad, prin visul străveziu,
Sperând să schimb treptat anatomia
Păcatului, ce parcă-i mult prea viu...*

Atinși de frici, mai scuturăm perdeaua

*Atinși de frici, mai scuturăm perdeaua
La geamul viu al iernilor din noi,
Înghesuiți în vechiul mușuroi,
Ce-și cară fericirea cu ocaua.*

*Prin visele-adunate în convoi,
Sulemenim ades cu bidineaua
(Strângându-ne la zâmbete cureaua)
Și soarele, pe chipul său de sloi.*

*Degeaba imităm caligrafia
Destinului, în vechiul său zăpis!
Oricâte ploi ne-ar stoarce fantezia,*

*La poarta nopții nu-i nimic de zis,
Când din cenușă s-a „născut” mumia
Infernului cu iz de Paradis.*

În suflet merg pe vârfuluri...

*În suflet merg pe vârfuluri înfiorări mărunte,
Prin crivățul bulimic ce-nghite primăveri,
Se-nghesuie ghețarii pe-aceeași strâmtă punte,
Pe care tinerețea-mi se imbarcase ieri.*

*Îmi doarme în artere secunda mohorâtă
(Contractul cu vecia-i negociat curând),
Retrasă din tenebre, îmi dovedește câtă
Lumină se zidește în fiecare gând.*

*În suflet merg pe vârfuluri înfiorări ciudate,
Cu pașii de pisică la trupul ca de leu,
Și-ascund recrudescența în proprii cazemate,
În șanțul cu fantasme renasc instantaneu.*

*Prin lacrima din mine își sapă trotuare,
Acerb, singurătatea, cu referințe clare...*

Îmi țin în palme versurile...

*Îmi țin în palme versurile nude –
Sărman Ovidiu* exilat în ploi,
Prea temător ca zborul să-și mai ude,
Trecând marea pietrelor în doi.*

*Îmi țin în palme inima, o frunză
Desprinsă din copacul care sunt,
Pictesz pe ea nervuri, ca pe o pânză –
Simțiri adânci cu freamătul cărunt.*

*Îmi țin în palme lacrima de ceară
Și mângâi tandru trupul său venust;
Am învățat ninsori pe dinafară
Și-am presupus că raiul are gust.*

*Culegător de stele-adun în glastră
Firimituri din Pasărea Măiastră**.*

* Ovidiu (Publius Ovidius Naso) – 43 î.Hr.-18 d.Hr.: poet latin, amicul lui Virgiliu și Horațiu, mort în exil la Tomis, în Dobrogea.

** Pasărea Măiastră: pasăre simbolică sau alegorică din mitologia românească, posedând o putere magică inepuizabilă.

Un albatros murea...

*Un albatros murea cândva în mine,
Firimituri de aripi mă-necau;
Se răzvrătea polenul în stamine,
Acolo unde verile-acostau.*

*În goliciunea sa plutea cuvântul,
Ca un trofeu de ceruri suspendat,
I-am pescuit cu patimă avântul,
Neprihănirea lui mi-e habitat.*

*Un albatros murea, nicio risipă
De vreun imbold noetic n-am făcut;
O nouă Evă, dârză, se-nfiripă –
Gladiatoarea lumilor de lut!*

*Cu nestemate slova mă înseamnă,
Precum o dulce, roditoare toamnă...*

Mi-e frig...

*Mi-e frig până-n celule, în iarna asta mută,
În suflet, filigorii au înghețat de mult,
Cotrobăie un crivăț cu inimă de brută
În fiecare rană pe care o ascult.*

*Mi-e frig până la oase, în măduvă trosnește,
Își sapă nevăzutul prin fibre trotuar,
Mă strânge-nsingurarea în brațe ca un clește,
Cu patimi izvorâte în colț de felinar.*

*Mi-e frig până la creștet și până la călcâie,
În vene, termometre se sparg cu un suspin;
O rimă rătăcită se clatină molâie,
Prin sânge-mi curge dorul de ramuri de măslin.*

*O negură se-adapă cu lacrima din mine,
La copca de iluzii, prind vise în ciorchine...*

Păstrăm idei...

(dedicată tuturor poezilor)

*Păstrăm idei în stive, sub teama de rebuturi,
Cutia craniană se scutură de praf,
Cu paloșe din slove, adesea fără scuturi,
Dăm timpului din urmă un mic autograf.*

*Simțirea ne zvâcnește, aleargă ca o ciută,
Un suflet apostatic se vinde uneori;
Vizând eternitatea, menirea revolută,
Planăm ades alături de vulturi sau de ciori.*

*Clădim, din slăbiciune și lacrimi, stăvilare,
În piepturi ni se zbate o inimă de rac,
La rendez-vous cu muza, per pedes ori călare,
Pornim, cuprinși de patimi, un nou contraatac.*

*În zbor cameleonic, cu cerul sub axilă,
Țâșnește poezia, dansând pe nori, nubilă...*

Iarba dintre stele

*Pășind încet prin iarba dintre stele,
Împotmoliți pe dulcele tărâm,
În lanțuri ce nu vreau să le sfărâm,
Alunecăm pe ritmuri de kantéle.*

*Cotrobăind sub finul caldarâm,
Prin rădăcini, cu patimă de Iele,
Ne-am priponit și sufletu-n atele –
Ajuns-am libertatea s-o urâm.*

*Când cerul își deschide călimara,
Cernând pe raiul nostru un poem,
Cu vers călit sub vânturi de Sahara,*

*Incendiat de-al dragostei blestem,
Ne înfruptăm mai aprig din avara
Iluzie cu aerul boem.*

Sub scânteierea florii de gutui

*Sub scânteierea florii de gutui,
Am decupat simțirile de ceară,
Ce mi-au lăsat nervurile să doară,
În desfrunziri cu gustul amărui.*

*Și domolind silabe-n călimară,
Am cutezat, în vise albăstrui,
Să îmi agăț iubirile în cui,
Ca pe-o ebôșă palidă, neclară.*

*Când degustăm himerele în doi,
Precum o pâine coaptă-ncet pe vatră,
Sau înotăm prin lanuri de trifoi,*

*Sărind pe nenoroc, din piatră-n piatră,
Ne aruncăm în patimă mai goi
Decât un strop de ploaie în polatră* ...*

* polatră (reg.): streașină (aici).

Torent

*În gol se-aruncă azi privirea mea,
Ca un torent zdrobit de o cascadă
Ori ca un munte în degringoladă,
Pe care-un curcubeu ar acosta.*

*O nouă, implacabilă dovadă
Că mi-ai ucis un colț de brumărea,
Cu gerul ce-n bucăți o sfâșia,
Sfărâmă-n mine-o veche baricadă.*

*De ce să-mi urlu patima-n poeme,
Să-nduplec ploi ca să anim copaci,
S-atrag din întuneric anateme,*

*Să-ți smulg din iriși foc atunci când taci,
Să inventez o vară mai devreme,
Când ne privim prin lujerii opaci?*

E liniște...

*E liniște printre morminte,
Sub aripi îngropate-n lut;
În sufletul circumvolut
Nu mai e loc pentru cuvinte.*

*Prin noi suspină un rebut
De roze transformate-n flinte;
Sortăm, pragmatici, oseminte,
Din orologii ce-au durut.*

*Ce mult ne-apropie de cer
Un „Babilon“ de poezie –
Al întomnării levier;*

*Lumina ei, nicicând mai vie,
Purtată-n loc de giuvaier,
Ni-e orizont sau colivie.*

M-am săturat să-ncalec pe himere

*M-am săturat să-ncalec pe himere,
Cernând, prin aștri, noaptea peste gropi,
Și strepezită de avizii stropi,
Din neputință să îmi fac avere.*

*Când savurez legende cu ciclopi
Sau Eve prinse-n raiuri efemere,
La porțile simțirii austere,
Observ cum poți în visuri să te-ngropi.*

*Mai sper s-acced iubirea fără cheie
Din inimi-sloi, pe vastul galantar
Al clipelor ce m-au zidit femeie –*

*Un suflet ne-ncadrat în vreun tipar,
Cu zboruri risipite printre zmeie,
Ratând al fericirii seminar.*

În trupul meu, ninsorile-și fac haltă

*În trupul meu, ninsorile-și fac haltă
Și-n suflet urlă haitele de lupi,
Un rest de zbor sub pleoape îmi tresaltă.
(Ca un Vezuviu, timpule, erupi!)*

*În trupul meu suspină Persefone –
Jumate iad și jumătate rai:
Sub epidermă-ngheață anemone,
Prin neuroni – semințe de acai.*

*În trupul meu mai sfredelește-o iarnă,
Zvâcnind în piept cu aripi străvezii;
Cuvinte-ating eterul prin lucarnă,
Culeg avid din stele utopii.*

*Atât de plin de țurțuri mi-este mersul,
C-aș îngheța la sân tot universul!...*

II.
RONDELURI

Rondelul florii de pelin

*Paloarea florii de pelin
Renaște-n mine ca o rană
(Sub noul zid, o veche Ană,
Cu visul ei „extravirgin”).*

*Încerc amocul să-mi alin,
Storcând staminele de prună –
Paloarea florii de pelin
Renaște-n mine ca o rană.*

*O tentativă de suspin
Revoltă-n fibre o consoană;
Corole serbede emană
Un freamăt amplu de.... preaplin –*

Paloarea florii de pelin...

Rondelul toamnelor târzii

*E toamnă în lacrimi și-n rouă,
În frunze ce zac pe trotuare,
Se pitulă vântul prin scuară,
În noi amintirile plouă.*

*Se-mparte trecutul în două,
Cu vise de-acum voluptuare,
E toamnă în lacrimi și-n rouă,
În frunze ce zac pe trotuare.*

*Trec anii în haina cea nouă,
Iubirea se țese-n reluare;
Pășind pe candoarea ce moare,
Ni-s tălpile răni amândouă.*

E toamnă în lacrimi și-n rouă...

Rondelul florilor ce tac

*În suflet, florile ce tac,
Chiar fără glas, parcă suspină,
Prinzând în carne rădăcină,
Transcend al inimii iatac.*

*Se-mbracă liniștea în frac,
Singurătatea e regină,
În suflet, florile ce tac,
Chiar fără glas, parcă suspină.*

*Cu zâmbet cât un vârf de ac
Și mlădiere de felină,
Răsfiră mantia lor fină,
Peste trecutul meu opac.*

În suflet, florile ce tac...

Rondelul cuvintelor nespuse

*Parfum de cuvinte nespuse
Își scutură astăzi ninsoarea;
Zvâcnește în mine candoarea
Din lacrima ploii apuse.*

*Străpungerea iernilor ruse
Îngheață iubirii culoarea,
Parfum de cuvinte nespuse
Își scutură astăzi ninsoarea.*

*Respir amintirile duse,
Păstra-le-voi veșnic savoarea,
De-acum mă proclam autoarea
Poemelor verii supuse.*

Parfum de cuvinte nespuse...

Rondelul verilor de foc

*Pe prispa verilor de foc,
Am zăbovit cu nonșalanță –
Indispensabilă vacanță
După plonjonul în amoc.*

*Mi-am pus din raze cozoroc,
Uzând de-a soarelui restanță,
Pe prispa verilor de foc,
Am zăbovit cu nonșalanță.*

*Avut-am lacăt la noroc,
Stăteam cu norii în balanță,
Secătuindu-i de substanță,
Strângeam himere-n poloboc.*

Pe prispa verilor de foc...

Rondelul pașilor pierduți

*Pe urma pașilor pierduți
Mi-am rătăcit serenitatea –
Prizonieră în cetatea
Cu îmbufnați recunoscuți.*

*Scăpând din turma de recruți,
Abandonai normalitatea;
Pe urma pașilor pierduți
Mi-am rătăcit serenitatea.*

*Când adevărul vrei să-l cruți,
Vizând eventualitatea
C-ai deranja umanitatea,
Ajungi minciuna s-o ascuți.*

Pe urma pașilor pierduți...

Rondelul pietrelor din noi

*Povara pietrelor din noi
Întipărită-i pe retină;
Cu simțăminte-n carantină,
Greblăm păcate-n mușuroi.*

*Deschis-am poarta la noroi,
Sperând la izul de rășină;
Povara pietrelor din noi
Întipărită-i pe retină.*

*Purtăm, cu fițe de eroi,
Sub noul văl, aceeași mină,
Pe-o scenă care se înclină,
Împiedicați ades de ploii.*

Povara pietrelor din noi...

Rondelul stelelor ce mor

*În poala stelelor ce mor,
E răsăritul o scânteie,
La margine de curcubeie,
Unde apusurile dor.*

*Tristețea-ncalecă pe nor,
Nemărginirea stă sub cheie;
În poala stelelor ce mor,
E răsăritul o scânteie.*

*Din fantomaticul decor,
Desprinse-s ludice crâmpie,
În rătăcirea lor de zmeie,
Ce izbăvirea nu o vor.*

În poala stelelor ce mor...

Rondelul ploilor de jad

*Dezmățul ploilor de jad
În ceața minții, subterană,
Reduce porția de prană* ,
Deschide-accesul către iad.*

*Scăpați de ultimul jihad,
Înțepenim în vreo asană** –
Dezmățul ploilor de jad
În ceața minții, subterană.*

*Când simțămintele ne cad
Precum cuțitele în rană,
„Vânăm” Nirvana*** dintr-o strană,
Unde păcatele au „grad”.*

Dezmățul ploilor de jad...

* Prana = forța vitală, psihică și spirituală, care susține deopotrivă atât acțiunile și manifestările corpului, cât și pe cele ale minții (chinezii o numesc Qi).

** Asana = postură statică realizată cu o concentrare specifică. Ea este mai mult decât un exercițiu fizic, este o modalitate de integrare psihosomatică, care se bazează pe reeducarea posturală și are drept scop ca, prin intermediul corpului, să conducă la trezirea spirituală.

*** Nirvana = noțiune care desemnează în budism, precum și în filosofia indiană, repaosul absolut (eliberarea definitivă de suferință), dobândit cu ajutorul contemplației și al ascezei.

Rondelul omului căzut

*Lumina omului căzut
Reînflorește în iertare;
Din haos, roadele amare,
Cu muguri noi au apărut.*

*Când viața îi mai dă un șut,
Cernând himere peste sare,
Lumina omului căzut
Reînflorește în iertare.*

*În schitul sorții, neștiut,
Refugiată în blazare,
E revocabila chemare
A paradisului pierdut.*

Lumina omului căzut...

Rondelul iernilor cumiști

*Adept al iernilor cumiști,
Ce bat la porți de neuitare,
Presar surâsul din dotare
Pe crivățul ținut în dinți.*

*Clasez himerele fierbiști
Printre păcate liniare,
Adept al iernilor cumiști,
Ce bat la porți de neuitare.*

*Erori cu aere de sfinți,
Sortate pașnic în dosare,
Își deapănă ninsori neclare,
Stârnindu-mi veștede dorinți.*

Adept al iernilor cumiști...

Rondelul timpului pierdut

*Stafia timpului pierdut,
Ca o epavă mă apasă,
Îmi frânge clipe sub carcasă,
Lăsând destinul descusut.*

*Iubiri cu-arome de vermut
M-au prins vremelnic în ambrasă;
Stafia timpului pierdut,
Ca o epavă mă apasă.*

*Avidă de necunoscut,
M-am mulțumit doar cu melasă;
Mai am din porția rămasă
Parfum din vidul absolut.*

Stafia timpului pierdut...

Rondelul viselor târzii

*Năluca viselor târzii,
Ce poartă iarna pelerină,
Cu fantezia în ruină,
Mă urmărește-n agonii.*

*(Au fețe jalnice, plāvii,
Și trupul alb, de etamină) –
Năluca viselor târzii,
Ce poartă iarna pelerină.*

*Pe sub apusuri cilibii
(Cu eleganță de regină),
Își afișează vechea mină,
Ale trecutului sosii.*

Năluca viselor târzii...

Rondelul frunzelor ce mor

*Suspinul frunzelor ce mor,
Crestând poeme pe nervură,
Prin nopți sălbaticice de zgură,
Ce țin oftaturi sub zăvor,*

*Mă urmărește-n linul zbor
Al versului în stare pură –
Suspinul frunzelor ce mor,
Crestând poeme pe nervură.*

*Cu gingășie de cocor,
Dansează crengi în băătătură
Și fac uzanță de „bravură”,
Când se dezbracă în decor.*

Suspinul frunzelor ce mor...

Rondelul curcubeului

*La margine de curcubeu
E o coloană de lumină;
Acolo îngerii se-nclină
Sub pavăza lui Dumnezeu.*

*În căutare de arheu,
M-am strecurat ca o felină –
La margine de curcubeu
E o coloană de lumină.*

*Captivă-n răvășitul eu,
Cu-ngenuncherea în ruină,
Despovărată-s în surdină
De învelișul de ateu,*

La margine de curcubeu...

Rondelul florilor de tei

*Mireasma florilor de tei
Se poticnește-n câte-o vară
De jurămintele din gară,
Lipite de peron cu clei –*

*O turmă-ntreagă de mișei,
Ce-și poartă inima pe-afară;
Mireasma florilor de tei
Se poticnește-n câte-o vară.*

*Clădind minciuna cu temei,
O fac angelică să pară;
Pe simțăminte cu escară,
Acced statornicii holtei.*

Mireasma florilor de tei...

Rondelul zâmbetului fad

*Pe umbra zâmbetului fad,
Ce înflorește ilicită,
Am înnorări de „adamsită”,
Dintr-un conflict anterograd.*

*E-un vis anarhic sau nomad,
Cu existență implicită,
Pe umbra zâmbetului fad,
Ce înflorește ilicită.*

*Mi-e timpul noul „camarad”,
Îmi cerne sevele prin sită;
În cerbicia sa tacită,
Pavează drumul către iad,*

Pe umbra zâmbetului fad...

Rondelul pașilor de lut

*În lumea pașilor de lut,
Pe ulițe de timp uitate,
Extrag din clipe nestemate,
Sfidând mileniul decăzut.*

*Plăceri cu chip de Belzebut
Te imitau, eternitate,
În lumea pașilor de lut,
Pe ulițe de timp uitate!*

*Cu îndrăzneală de mamut
Ce deborda de-aviditate,
Vânam iluzii vinovate
De pe un gând contrafăcut,*

În lumea pașilor de lut...

Rondelul anotimpului inventat

*Reinventez un anotimp
Cu fluturi sprinteni în cascade,
Ecuator la zero grade
Și roze într-un vârful de ghimp.*

*Călătoream, din timp în timp,
Testând tonatice naiade;
Reinventez un anotimp
Cu fluturi sprinteni în cascade.*

*Am smuls iubirea din Olimp,
De la un Eros cumsecade;
Cât patima din mine roade,
Rămân cu norii-n contratimp.*

Reinventez un anotimp...

Rondelul patimilor noastre

*Zăpada patimilor noastre,
Căzând febril pe-un câmp de maci,
E-o evadare-atunci când taci –
Magia Păsării Măiastre.*

*Plimbăm cuvinte printre astre,
De întuneric mai săraci –
Zăpada patimilor noastre,
Căzând febril pe-un câmp de maci.*

*Hoinari prin suflete albastre,
Ai curcubeielor cârmaci,
În slove-ntinse pe araci
Unim simțirile, sihastre.*

Zăpada patimilor noastre...

Rondelul sorții

*Cu garderobă de vitren,
E-aceeași ternă mascaradă,
Din vechiul „Teatru de estradă”,
Plasat sub roțile de tren.*

*Retrași în rolul criogen,
Formăm din lacrimă paradă –
Cu garderobă de vitren,
E-aceeași ternă mascaradă.*

*Jertfită falsului antren
Recuperat în ambuscadă,
Conjur iluzia să cadă,
Driblând spectacolul peren,*

*Cu garderobă de vitren * ...*

* vitren s.n. (vitrit), pl. vitrene: 1. Component principal al cărbunilor, negru, lucios și compact. 2. Material sticlos, folosit ca izolant între soclul becurilor electrice și capsă. – Din germ. Vitrit.

CUPRINS:

POETUL E O CUȘCĂ AMBULANTĂ (PREFAȚĂ) 5

I. SONETE 9

POETUL E O CUȘCĂ AMBULANTĂ 11
DAC-AI UITAT, IUBITE, AL MEU NUME 12
ÎN MINE-ALEARGĂ ZILNIC UN GHEPARD 13
CUM SĂ TE-AGĂȚI DE CER FĂRĂ IERTARE 14
MI-E STINSĂ RUGA-N MUGURI... 15
BĂTRÂNUL TEI ÎȘI PLÂNGE TINEREȚEA 16
ÎN PARCUL TRIST... 17
CUM AȘ PUTEA SĂ-ȚI SPUN... 18
CU ZBORUL FRÂNT ÎN IRIS... 19
EU AM SĂ PLEC... 20
ÎN GÂNDUL MEU... 21
DINTR-UN PIAN... 22
RĂBUFNESC SCÂNTEI DIN OMENIRE 23
UN ROI DE FLUTURI ZBOARĂ-N MINE 24
PRIN MINE TRECE-UN GLONȚ DE CATIFEA 25
OSTATICĂ-NTRE VID ȘI CARUL MARE 26
ÎN TRUPUL MEU BOLNAV DE LIPSA TA 27
CU ZÂMBET ÎN PIELE DE FIARĂ 28
SE FACE NOAPTE ÎN CUVÂNT 29
EU VOI PLECA, IUBITE... 30
ÎN JOCUL DE-A VIAȚA, EROI 31
ASCUNSĂ ÎN FRUNZA DIN MINE 32
IZVORUL DE SUB PLEOAPE 33
O NOUĂ PÂINE... 34
LA PORȚILE MIRĂRII... 35
E-NGHESUITĂ-N MINE-ATÂTA TOAMNĂ 36
FAC BRACONAJ CU OROLOGII... 37
ÎN CIUTURA IUBIRII... 38
ÎN ZIUA-N CARE PLOPII AU VORBIT 39
MI-AI CRESCUT ÎN CARNE DIN LĂSTAR... 40
LA COLȚUL STRĂZII... 41

- PRIZONIERI ÎN NOPTI DE PORȚELAN 42
CÂND FIECARE CLIPĂ SE PIERDE PE VECIE 43
PRIVESC PASIV TRANȘEELE TĂCERII 44
LA GLEZNELE PĂDURII... 45
SE PLIMBĂ TALPA LUNII... 46
ACEȘTI POEȚI CU INIMI CÂT UN MUNTE 47
MĂ PLIMB STINGHER ÎN PARCUL CU STATUI 48
E NOAPTE ÎN MINE... 49
PRIN NORI CU SCÂNCET DE VIOARĂ 50
MĂ-MBATĂ PLOILE DE VARĂ 51
CAPTIV ÎN NOAPTEA DE BAZALT 52
ÎMI CAUT VIAȚA... 53
REFUGIATĂ-N TURNUL CU INIMĂ DE PIATRĂ 54
SE-NCRUNTĂ ORIZONTUL... 55
ÎN OCHIUL MEU... 56
DE MULT SE VÂND HIMERE... 57
NOI SUNTEM PASAGERII... 58
UN LAN DE TRESTII ÎNFLOREȘTE... 59
UN VULTUR LOCUIA CÂNDVA ÎN MINE 60
TRANSPORT ÎN IRIS... 61
UN ACVILON SUBIT MĂ SABOTEAZĂ 62
ATINȘI DE FRICI, MAI SCUTURĂM PERDEAUA 63
ÎN SUFLET MERG PE VÂRFURI... 64
ÎMI ȚIN ÎN PALME VERSURILE... 65
UN ALBATROS MUREA... 66
MI-E FRIG... 67
PĂSTRĂM IDEI... 68
IARBA DINTRE STELE 69
SUB SCÂNTEIEREA FLORII DE GUTUI 70
TORENT 71
E LINIȘTE... 72
M-AM SĂTURAT SĂ-NCALEC PE HIMERE 73
ÎN TRUPUL MEU, NINSORILE-ȘI FAC HALTĂ 74

II. RONDELURI 75

- RONDELUL FLORII DE PELIN 77
RONDELUL TOAMNELOR TÂRZII 78
RONDELUL FLORILOR CE TAC 79
RONDELUL CUVINTELOR NESPUSE 80

RONDELUL VERILOR DE FOC 81
RONDELUL PAȘILOR PIERDUȚI 82
RONDELUL PIETRELOR DIN NOI 83
RONDELUL STELELOR CE MOR 84
RONDELUL PLOILOR DE JAD 85
RONDELUL OMULUI CĂZUT 86
RONDELUL IERNILOR CUMINȚI 87
RONDELUL TIMPULUI PIERDUT 88
RONDELUL VISELOR TÂRZII 89
RONDELUL FRUNZELOR CE MOR 90
RONDELUL CURCUBEULUI 91
RONDELUL FLORILOR DE TEI 92
RONDELUL ZÂMBETULUI FAD 93
RONDELUL PAȘILOR DE LUT 94
RONDELUL ANOTIMPULUI INVENTAT 95
RONDELUL PATIMILOR NOASTRE 96
RONDELUL SORȚII 97

CUPRINS: 98

De aceeași autoare:

- **Cartea terapeuților**, reportaje/interviuri, Editura Vultur ZM, Deva, 2002;
- **Cursuri practice naturiste**, Editura Vultur ZM, Deva, 2004;
- **Lacrimi de suflet**, poeme, Editura Emma, Orăștie, 2014;
- **În oglinda sufletului meu**, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- **Pasiune**, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- **Ingenuitate**, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- **Suflete de ceară**, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016;
- **Destine**, proză, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016;
- **Ecouri din tenebre**, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- **Urme de condei (I)**, cronică literară, eseuri, editoriale, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- **La margine de curcubeu**, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- **Urme de condei (II)**, cronică literară, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2019.

Camelia Ardelean este o împătimită a poeziei cu formă fixă, ceea ce răspunde nevoii poetei de a-și struni într-un fel vitalitatea debordantă și bogăția imagistică de tip baroc. Ea practică dezinvolt atât sonetul de sorginte italo-provensală, cât și pe cel de tip englezesc...

Pe parcursul lecturii sonetelor din prima și cea mai consistentă parte a volumului, întâlnim numeroase versuri memorabile, aforistice, diamantine... Distihurile finale ale sonetelor de tip shakespearian sunt de o rară profunzime gnomică. Grija pentru rimele rare, nu o singură dată nume proprii din mitologia universală, duce la efecte sonore savuroase de neuitat și ar merita doar ele un studiu separat.

Demne de toată atenția se dovedesc și rondelurile din partea secundă a cărții. Mai mult ca în sonete, poeta se simte în consonanță cu natura înconjurătoare și se întristează odată cu venirea toamnei, când florile se veștejesc...

Prin cartea asupra căreia ne-am permis să zăbovim, Camelia Ardelean trece cu brio examenul de poezie cu formă fixă, atât sonetele, cât și rondelurile ei, meritând să ilustreze oricând niște antologii de profil.

Ion Roșioru

ISBN: 978-606-48-0374-0